

krav til planlægningen som er indeholdt i cirkulærer, vejledninger m.v. er opfyldt.

Da der imidlertid er tale om ankesagsafgørelser, der rummer elementer af skønmæssig karakter, må det naturligvis bero på omstændighederne i den konkrete sag, hvorledes disse krav nærmere vil kunne opfyldes.

Der kan i disse som i andre ankesager foreligge situationer, hvor grundlaget for eller indholdet af en kommunal eller amtskommunal afgørelse er af en sådan karakter, at ankenmyndigheden må hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instans.

Spørgsmål:

I svaret på spørgsmål 239 i folketingssamlingen 1980-81 (alm. del - bilag 492) vedrørende prioriteringsmodeller inden for miljølovens område siger ministeren bl.a.:

»Det er imidlertid samtidig ministeriets opfattelse, at der i den nuværende situation med begrænsede ressourcer i både den private og den offentlige sektor er behov for at sikre, at ressourcerne anvendes så effektivt som muligt.«

I den anledning bedes ministeren konkret oplyse, hvilke metoder og hvilke styringsinstrumenter der rent faktisk skaber sikkerhed for, at de investeringer, der foretages af myndighederne efter miljøbeskyttelsesloven, er samfundsøkonomisk og miljømæssigt optimale. Såfremt det efterfølgende skulle vise sig, at en beslutning alligevel ikke er optimal, hvilket ansvar - herunder eventuel straf - kan der herefter gøres gældende over for den pågældende myndighed?

Svar:

§ 1, stk. 3, i miljøbeskyttelsesloven foreskriver, at der skal ske en afvejning mellem på den ene side miljøhensyn og på den anden side omkostninger m.v., når miljøkravene skal fastsættes.

Dette princip anvendes f.eks., når der skal tages stilling til, hvilken miljøkvalitet der ønskes opnået eller opretholdt, og når det skal fastsættes, hvor store mængder forurenende stoffer der kan tillades udledt til omgivelserne.

Når kravene er fastsat, er der ofte mulighed for, at de kan opfyldes ved hjælp af flere forskellige tekniske løsninger. Der vil som regel være forskelle med hensyn til anlægs-

og driftsudgifter, levetid, effektivitet m.v. for sådanne alternative tekniske løsninger. Valget af løsning kan falde forskelligt ud, afhængigt af om det træffes ud fra en snæver driftsøkonomisk betragtning eller ud fra en bredere samfundsøkonomisk betragtning. Finansieringsmulighederne kan også spille ind på valget af løsning.

Det er denne problemstilling, besvarelsen af spørgsmål 239 drejer sig om.

De investeringer i miljøbeskyttelse, der foretages af myndighederne, drejer sig i det væsentlige om spildevandsanlæg og affaldsbortskaffelse, og anlægsvirksomheden er på begge områder et kommunalt anliggende.

På spildevandsområdet er et af formålene med planlægningen (recipientkvalitetsplaner og spildevandsplaner) at sikre, at der netop stilles de krav til rensning af spildevandet, der er nødvendige for at opnå eller opretholde den ønskede recipientkvalitet. Denne bliver fastlagt under hensyn til, hvad der taktisk kan realiseres, og hvilke interesser der knytter sig til recipientens udnyttelse. Lovforslagets bestemmelser om recipientkvalitetsplanlægning (§ 61 e) tilsigter at styrke mulighederne for at tilgodese det nævnte formål.

Med særligt hensyn til spildevandsplanlægningen udsendte miljøstyrelsen i marts 1976 en vejledning vedrørende bedre udnyttelse af investeringer inden for den kommunale spildevandssektor.

Miljøstyrelsen har som tidligere oplyst iværksat et udredningsarbejde med henblik på at opnå de bedst mulige driftsresultater på rensningsanlæggene.

På affaldsområdet er der ikke udsendt tilsvarende vejledninger om, hvorledes indsamling, behandling og bortskaffelse kan tilrettelægges og udnyttes mest effektivt. I den affaldsplanlægning, der er foretaget af de fleste amtskommuner, er der imidlertid gennemført en del analyser af, hvorledes lokalisering og udformning af affaldsanlæg og -ordninger kan ske økonomisk optimalt.

Lovforslagets bestemmelser om affaldsplanlægning (§§ 62, 62 a og 62 b) har i øvrigt, som det fremgår af bemærkningerne, til formål bl.a. at sikre, at affaldet bortskaffes på den samfundsøkonomisk mest fordelagtige måde, og at sikre såvel en optimal udnyttelse af behandlings- og deponeringsanlæg som en iværksættelse af genanvendelse.